ΕΙΡΗΝΗ ΣΟΦΙΑΝΟΥ

Ιερή Πληγή

2021
Αθήνα
Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής Θεάτρου Πορεία

Η Ειρήνη Σοφιανού γεννήθηκε και ζει στην Αθήνα. Εργάστηκε για πολλά χρόνια στον ιδιωτικό και δημόσιο τομέα σε ευρωπαϊκά προγράμματα σχετικά με την εκπαίδευση, την υγεία και τις δημόσιες συμβάσεις. Σήμερα εργάζεται στο υπουργείο Ψηφιακής Διακυβέρνησης. Τα έργα της "Ομίχλη" και "Ο φαροφύλακας" γράφτηκαν στα πλαίσια της σχολής πυροδότησης θεατρικής γραφής του θεάτρου Πορεία (2019-2020), με εισηγητές τους Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη, Θανάση Τριαρίδη και είναι αναρτημένα στις ιστοσελίδες του θεάτρου Πορεία και PlayGRound – ελεύθερα θεατρικά έργα.

Email: eirini_sofianou@yahoo.gr

***

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2020 – Μάιος 2021) με εισηγητές τους Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη και Θανάση Τριαρίδη.

Εικόνα εξωφύλλου για το έργο *"Ιερή Πληγή"* : The Prayer Book of Bonne of Luxembourg, Duchess of Normandy, The Wound of Christ, Jean Le Noir.

***

Το θεατρικό έργο "Ιερή Πληγή" της Ειρήνης Σοφιανού διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια Creative Commons BY_NC_ND

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

***

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με την συγγραφέα.

Τα Πρόσωπα

Βίβιαν (ζωγράφος, ετών 48)

Άννα (φοιτήτρια στη Σχολή Καλών Τεχνών, ετών 22)

Φρόσω (η γιαγιά της Άννας, ετών 75)

Έλλη (η μητέρα της Άννας, ετών 52, εργάζεται στο δημόσιο)

Βασίλης (ο πατέρας της Άννας, ετών 55, εργάζεται σε μαγαζί με ανταλλακτικά αυτοκινήτων)

***

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Η Βίβιαν ζωγράφος έχει σχέση με την Άννα, φοιτήτρια στη σχολή Καλών Τεχνών. Η Βίβιαν για τα γενέθλια της Άννας, της κάνει δώρο ένα σκίτσο που ζωγράφισε με το αιδοίο της τελευταίας, ως απόδειξη του έρωτά της. Η Άννα ζει με τους γονείς της και την γιαγιά της. Μια μέρα η γιαγιά της βρίσκει το σκίτσο και η Άννα της λέει ότι πρόκειται για τη μεσαιωνική μικρογραφία του Ζαν λε Νουάρ που ζωγράφισε στη σχολή, ονομάζεται "Ιερή Πληγή" και απεικονίζει την πληγή του Χριστού στα πλευρά του κατά τη σταύρωση. Την επόμενη μέρα έπειτα από πρωτοβουλία της γιαγιάς της, δεσπόζει στο σαλόνι ένα εικονοστάσι με το σκίτσο σε ξυλόγλυπτη εικόνα όπως στις εκκλησίες, με ένα καντήλι αναμμένο και ένα θυμιατό. Η εικόνα με το σκίτσο έχει φέρει αναστάτωση σε όλους για διαφορετικό λόγο στον καθένα. Για την Άννα είναι η απόδειξη της αγάπης της Βίβιαν, ο πατέρας της ερεθίζεται κάθε φορά που βλέπει την εικόνα και κάνει σεξ με τη γυναίκα του, η μητέρα της από τη μια απολαμβάνει τη σεξουαλική αφύπνιση του άντρα της αλλά είναι καχύποπτη σχετικά με το σκίτσο και η γιαγιά ανάβοντας το καντήλι και θυμιατίζοντας την εικόνα λατρεύει την ιερή πληγή του Χριστού. Η απρόσμενη επίσκεψη της Βίβιαν στο σπίτι της Άννας την ημέρα των γενεθλίων της, θα φέρει ανατροπές και αποκαλύψεις.

***

1η Σκηνή

Χώρος : *Το στούντιο ζωγραφικής, στο σπίτι της Βίβιαν. Ένα δωμάτιο με πολλούς πίνακες αμπαλαρισμένους με νάιλον με φούσκες (αεροπλάστ), προσεγμένος χώρος με πολύ γούστο με επιδαπέδιες λάμπες με ζεστό φως, ένας ολόσωμος καθρέφτης από ξύλο αντίκα, και ένα μικρό σαλονάκι με έναν καναπέ και ένα τραπεζάκι γεμάτο λευκώματα με έργα τέχνης και διάφορα βιβλία. Όλος ο χώρος αποπνέει πολυτέλεια και ιδιαίτερο γούστο.*

Η Βίβιαν και η Άννα αμπαλάρουν τους πίνακες της Βίβιαν.

Η Βίβιαν είναι ντυμένη casual με ακριβό γούστο και άποψη. Η Άννα φοράει τζιν, φούτερ και αθλητικά.

Βίβιαν : Ευτυχώς ο τελευταίος!

Η Άννα κοιτάζει έναν πίνακα και τον δείχνει στην Βίβιαν.

Άννα : Αυτός;

Βίβιαν : Λέω να μην τον στείλω.

Άννα : Μα γιατί; Είναι ωραίος.

Η Βίβιαν κοιτάζει τον πίνακα.

Βίβιαν : Δεν ξέρω...νομίζεις;

Άννα : Σε ταξιδεύει, τα χρώματα, οι σκιές…

Βίβιαν : Ωραία τότε, ας τον αμπαλάρουμε και αυτόν.

Άννα : Μην σε επηρεάζω.

Βίβιαν : Τι να με επηρεάσεις αγάπη μου. Ζωγράφος είσαι.

Άννα : Φοιτήτρια ακόμα.

Βίβιαν : Για λίγο. Το καλοκαίρι τελειώνεις.

Τελειώνουν με το αμπαλάρισμα του πίνακα.

Βίβιαν : *(τοποθετώντας τον αμπαλαρισμένο πίνακα μαζί με τους άλλους)* Θα μου θυμίζει εσένα.

Άννα : Σίγουρα; Στις εκθέσεις έχετε όριο στον αριθμό των έργων.

Βίβιαν : Για κάποιους δημιουργούς υπάρχει μια ελαστικότητα. *(της κλείνει το μάτι και χαμογελάει)*

Άννα : Πότε θα έρθουν από τη μεταφορική;

Βίβιαν : Σε μια καμιά ώρα περίπου.

Άννα : Και εσύ πότε…

Βίβιαν : Αύριο μεσημέρι πετάω.

Άννα : *(χωρίς ενθουσιασμό)* Ωραία.

Η Βίβιαν πλησιάζει την Άννα της σηκώνει το πηγούνι και την κοιτάζει στα μάτια.

Βίβιαν : Θα σου λείψω;

Η Άννα συγκατανεύει με το κεφάλι της.

Η Βίβιαν την αγκαλιάζει και την πηγαίνει να καθίσουν στον καναπέ στο σαλονάκι.

Βίβιαν : Πόσο θα ήθελα να έρθεις. Θα περνούσαμε υπέροχα.

Άννα : Ναι.

Βίβιαν : Την επόμενη φορά θα έρθεις. Μου υπόσχεσαι;

Άννα : Μπορεί.

Βίβιαν : Αν δεν θέλεις, μην σε πιέζω…

Άννα : Δεν είναι αυτό.

Βίβιαν : Τότε;

Άννα : Δεν ξέρω…

Η Βίβιαν της χαϊδεύει το πρόσωπο.

Βίβιαν : Μικρό μου μπερδεμένο πλασματάκι, τι είναι; Μπορώ να βοηθήσω;

Άννα : Ωραία θα είναι. Το ταξίδι, τα αξιοθέατα, ο κόσμος εκεί.

Βίβιαν : Ταξίδι ρουτίνας γλυκιά μου. Μόνο αν ερχόσουν μαζί μου θα είχε ενδιαφέρον. Και τώρα αν αλλάξεις γνώμη, φεύγουμε. Η Ελβετία αυτή την εποχή είναι μαγευτική. Θα γυρίσουμε όλα τα μουσεία και τις γκαλερί.

Άννα : Δεν είναι απλά τα πράγματα.

Βίβιαν : Κι όμως είναι πολύ πιο απλά από ό,τι φαντάζεσαι. Αρκεί να το πάρεις απόφαση.

Άννα : Δεν είμαι όπως εσύ.

Βίβιαν : Μα και βέβαια δεν είσαι. (*την κοιτάζει με τρυφερότητα*) Είσαι ένα πλάσμα αγγελικό, άυλο σχεδόν. *(χαϊδεύοντας τα μαλλιά της)* Με κάνεις να νιώθω ξεχωριστή.

Άννα : Ξεχωριστή; Πώς;

Βίβιαν : Με γεμίζεις αγάπη και τρυφερότητα.

Η Βίβιαν την αγκαλιάζει, κοιτάζονται και φιλιούνται.

Βίβιαν : Αυτό που θα σου πω το έχω πει μόνο μια φορά στη ζωή μου, πριν πολλά χρόνια. Θέλω να μείνουμε μαζί, να περάσουμε στο επόμενο στάδιο.

Η Άννα δείχνει αμήχανη και παγωμένη.

Βίβιαν : *(γελώντας)* Και τρελαίνομαι όταν σε φέρνω σε αμηχανία. Δεν έχω συναντήσει άλλο πλάσμα σαν εσένα.

Η Άννα σηκώνεται από τον καναπέ.

Άννα : Και πότε επιστρέφεις;

Βίβιαν : Έχω κανονίσει το αργότερο ανήμερα των γενεθλίων σου. Καλώς εχόντων των πραγμάτων, το βράδυ θα βγούμε να γιορτάσουμε. Αν θες, πες και στην παρέα σου.

Άννα : Δεν νομίζω. Θα τους δω στη σχολή.

Βίβιαν : Όπως θες. Τα κεράκια θα τα σβήσεις με τους δικούς σου;

Άννα : Όπως κάθε χρόνο. Η γιαγιά μου θα φτιάξει το αγαπημένο της γαλακτομπούρεκο. Σταναράκι σε όλες τις γιορτές και η μητέρα μου θα πάρει την τούρτα.

Βίβιαν : Ωραία θα είναι.

Άννα : Κατά τις δέκα θα έχω ξεμπερδέψει.

Βίβιαν : Τέλεια!

Η Βίβιαν σηκώνεται και πηγαίνοντας στο βάθος του στούντιο φέρνει ένα τεράστιο κουτί με φιόγκο. Επιστρέφει στο σαλονάκι και το δίνει στην Άννα.

Βίβιαν : Χρόνια σου πολλά γλυκιά μου!

Άννα : *(ενθουσιασμένη)* Δώρο! Από τώρα;

Η Άννα το παίρνει στα χέρια της ενθουσιασμένη και κάθονται με την Βίβιαν στον καναπέ.

Βίβιαν : Δεν κρατιόμουν ήθελα να στο δώσω πριν φύγω.

Η Άννα προσπαθεί να καταλάβει τι είναι και κουνάει το κουτί.

Αρχίζει να το ξεδιπλώνει στην αρχή ήρεμα, αλλά ο φιόγκος εμποδίζει το σκίσιμο του περιτυλίγματος και μετά με ανυπομονησία προσπαθεί περισσότερο και αρχίζει και η Βίβιαν να τη βοηθάει στο ξετύλιγμα, έχουν πέσει και οι δύο με μανία να το ξεδιπλώσουν, ώσπου γλιστράνε και πέφτουν με τα γόνατα στο πάτωμα παλεύοντας και οι δύο να ελευθερωθεί το πακέτο από τη συσκευασία και βάζουν τα γέλια αποκαμωμένες από την προσπάθεια. Στο τέλος τα καταφέρνουν.

Η Άννα βγάζει από το κουτί ένα μαύρο κοντό αμάνικο βραδινό φόρεμα που το ύφασμα του γυαλίζει από τις μικρές μαύρες πέρλες που είναι κεντημένες. Το πιάνει με προσοχή και το κοιτάζει με θαυμασμό.

Άννα : Πω πω!

Βίβιαν : Σου αρέσει;

Άννα : Δεν έχω φορέσει ποτέ κάτι τέτοιο.

Βίβιαν : Άντε λοιπόν!

Η Άννα γδύνεται και βάζει το φόρεμα.

Βίβιαν : Περίμενε.

Η Βίβιαν πηγαίνει στο βάθος του στούντιο μέσα στο σπίτι και επιστρέφει με ένα ζευγάρι ψιλές μαύρες γόβες βραδινές.

Βίβιαν : Φόρεσε τις για να ολοκληρωθεί το outfit. Πρέπει να σου κάνουν.

Άννα : Χρειάζεται να σκαρφαλώσω.

Βίβιαν : Δεν είναι αθλητικά, ούτε αρβυλάκια.

Η Άννα φοράει τις γόβες και προσπαθεί να περπατήσει κάνοντας το μοντέλο. Κουνιέται μιμούμενη τα μοντέλα στην πασαρέλα και σκοντάφτει. Η Βίβιαν τρέχει και την κρατάει να μην πέσει.

Βίβιαν : Είσαι πανέμορφη.

Άννα : Αλήθεια;

Η Βίβιαν την παίρνει από το χέρι και την πηγαίνει στον ολόσωμο καθρέφτη.

Βίβιαν : Λοιπόν;

Άννα : Δεν είναι το στυλ μου.

Βίβιαν : Δεν σου αρέσει;

Άννα : Για καφέ πάντως, έτσι, δεν πας.

Βίβιαν : Θα το φορέσεις όταν βγούμε στα γενέθλιά σου. Θα πάμε σε έναν καινούριο χώρο, πολύ ιδιαίτερο. Θα ενθουσιαστείς.

Άννα : Πού;

Βίβιαν : Έκπληξη!

Άννα : Καινούρια ρούχα, καινούρια μέρη;

Βίβιαν : Γιατί όχι;

Η Άννα παίρνει το κουτί και πιάνει και ένα σκίτσο τυλιγμένο με μια κόκκινη κορδέλα.

Άννα : Αυτό;

Βίβιαν : Αυτό ουσιαστικά είναι το δώρο μου για σένα.

Η Άννα βγάζει την κορδέλα το ξετυλίγει και το βλέπει.

Πιάνει τα μαγουλά της από την ντροπή της.

Άννα : Είναι αυτό που νομίζω;

Βίβιαν : Το πορτρέτο σου. Σου αρέσει;

Η Άννα κουνάει το κεφάλι καταφατικά.

Βίβιαν : *(γελώντας)* Κοκκίνισες!

Άννα : Έχεις δανειστεί στοιχεία και συμβολισμούς από-

Βίβιαν : Ναι;

Άννα : Μια μεσαιωνική μικρογραφία που μας είχες δείξει στη σχολή.

Βίβιαν : Την Ιερή Πληγή του Ζαν Λε Νουάρ. Μπράβο μικρή μου μαθήτρια!

Άννα : Θυμάσαι τι είχε γίνει στο αμφιθέατρο;

Βίβιαν : Θυμάμαι ότι ακούστηκε, *(μιμούμενη τη μπάσα φωνή του φοιτητή)* "μα είναι ξεκάθαρο ότι πρόκειται για μουνί".

Η Άννα και η Βίβιαν γελάνε.

Άννα : Από την γαλαρία ήταν. Το γνωστό παρεάκι. Και έγινε χαμός.

Βίβιαν : Τότε σας είπα ότι αυτό υποστηρίζει σε ένα κείμενό του και ένας Έλληνας συγγραφέας. Ο…αχ μου διαφεύγει το όνομά του.

Άννα : Να γκουγκλάρω;

Βίβιαν : Όχι, προτιμώ να το θυμηθώ μόνη μου. Άσκηση για το αλτσχάιμερ. Τέλος πάντων...έτυχε μάλιστα να τον γνωρίσω και από κοντά σε κάποια εκδήλωση. Χειμαρρώδης τύπος και πολύ καταρτισμένος μου φάνηκε.

Άννα : Θα πρέπει να ξεσήκωσε αντιδράσεις.

Βίβιαν : Σαν να θυμάμαι ότι σταμάτησε τη συνεργασία του με κάποιο έντυπο, γιατί αρνήθηκαν να δημοσιεύσουν το κείμενό του. Βέβαια εκείνος το έχει αναρτήσει ελεύθερα στο διαδίκτυο.

Άννα : Μα πρόκειται για μια άποψη σε ένα έργο τέχνης. Δεν δικαιούνται όλοι να έχουν την άποψή τους;

Βίβιαν : Ξέρεις πώς είναι αυτά τα πράγματα. Όλοι μιλάνε για την ελευθερία της έκφρασης αλλά στην πραγματικότητα αυτό δεν ισχύει. Ιδιαίτερα στον χώρο της τέχνης. Τέτοιες νοοτροπίες άλλωστε έκαναν και τη μητέρα μου να μείνει μόνιμα στο Παρίσι.

Άννα : Έχεις καιρό να πας να την δεις.

Βίβιαν : Αν δεν ήταν τόσο επιβαρυμένο το πρόγραμμα, θα το κανόνιζα, αλλά δεν γίνεται.

Άννα : Θα της λείπεις.

Βίβιαν : Καταλαβαίνει.

Άννα : Συνεχίζει να δημιουργεί;

Βίβιαν : Όχι με τον ίδιο ρυθμό όπως παλιά.

Άννα : Θα ήθελα πολύ να την γνωρίσω.

Βίβιαν : Την Άνοιξη θα έρθει στην Αθήνα, για τα εγκαίνια της νέας αίθουσας τελετών του Πανεπιστημίου Αθηνών που θα δώσουν το όνομά της.

Άννα : Μπράβο τιμή!

Βίβιαν : Εντυπωσιάστηκες μικρή μου;

Άννα : Μα δεν είναι εκπληκτικό; Τι παραπάνω να ζητήσει ένας καλλιτέχνης;

Βίβιαν : Την ηρεμία της ψυχής του. Θα το καταλάβεις με τα χρόνια.

Άννα : Σκέφτομαι καμιά φορά πώς είναι να έχεις μια τόσο διάσημη μητέρα.

Βίβιαν : Τίποτα το ιδιαίτερο. Για μένα είναι η μητέρα μου και για τους άλλους η Ελέν Καράς.

Άννα : Σε ζηλεύω!

Βίβιαν : Δεν έχεις κανένα λόγο.

Η Άννα πηγαίνει στον καθρέφτη κοιτάζεται και χαϊδεύει με τα χέρια της το ύφασμα που στραφταλίζει από τις μικρές μαύρες πέρλες.

Άννα : Σαν γαλαξίας γεμάτος αστέρια.

Η Βίβιαν την αγκαλιάζει από πίσω και κοιτάζονται και οι δύο στον καθρέφτη.

Βίβιαν : Και εσύ ένας ήλιος. *(τη φιλάει στα μαλλιά)* Θα μείνεις;

Άννα : Δεν μπορώ.

Βίβιαν : Θα παραγγείλουμε από το μαγαζί στη γωνία που σου αρέσει και θα δούμε όποια ταινία θέλεις.

Άννα : Δεν έχει vegan γεύματα εκεί και σε πιάνει πάντα ο ύπνος στη μέση της ταινίας.

Βίβιαν : Αυτή τη φορά θα σε ακολουθήσω και στα δύο.

Άννα : Θα το κάνεις;

Βίβιαν : Υπόσχομαι. Τι λες;

Άννα : Αλήθεια δεν γίνεται. Λείπουν οι γονείς μου στο χωριό για κάτι δουλειές και η γιαγιά φοβάται μόνη της το βράδυ.

Βίβιαν : Ας φάμε και φεύγεις.

Άννα : Έχει μαγειρέψει το αγαπημένο μου, μακαρόνια με κιμά και με περιμένει. Απορώ που δεν με πήρε ακόμα τηλέφωνο.

Βίβιαν : Πώς το λένε; Έφαγα απόρριψη… από ένα πιάτο με μακαρόνια και κιμά.

Η Άννα την αγκαλιάζει.

Βίβιαν : Ήδη μου λείπεις.

Άννα : Θα σε περιμένω να βγούμε, όπως υποσχέθηκες.

Βίβιαν : Θέλω να ξέρεις...το πορτρέτο σου …

Άννα : Ναι;

Βίβιαν : Πρόκειται για την ιερότητα της γυναικείας φύσης. Την μόνη τελειότητα στον κόσμο μας. Την αρχή των πάντων. Καταλαβαίνεις;

Η Άννα κουνάει καταφατικά το κεφάλι.

Μένουν αγκαλιασμένες.

Σκοτάδι.

Ακούγεται ήχος κινητού. Ακούμε τη φωνή της Άννας.

Άννα : Ναι γιαγιά, […] καλά είμαι, [...] στον δρόμο, ώσπου να σερβίρεις έφτασα.

Τέλος σκηνής

2η Σκηνή

Χώρος : *Στο σπίτι της Άννας στην σαλονοτραπεζαρία του σπιτιού. Ένα τραπέζι με ένα πιάτο μισοάδειο, μια σαλατιέρα και ένα ποτήρι με κόκα κόλα. Στο σαλόνι ένας καναπές δύο πολυθρόνες και ένα τραπεζάκι. Σε μια από τις δυο πολυθρόνες η Άννα κάθεται ξαπλωμένη με τα πόδια να κρέμονται από την μια της πλευρά και βλέπει βιντεάκια στο κινητό, ο ήχος είναι δυνατά η Άννα παρακολουθεί και κάποιες φορές γελάει. Η γιαγιά έχει στα χέρια της μπλούζες σιδερωμένες της Άννας και κάποιες κρεμάστρες με παντελόνια της και φόρμες. Περνάει από την τραπεζαρία και πηγαίνει στο δωμάτιο της Άννας. Βγαίνει από το δωμάτιο κρατώντας το τυλιγμένο σκίτσο που έκανε δώρο η Βίβιαν στην Άννα.*

Φρόσω : Άννα, Άννα.

Ο ήχος του κινητού είναι δυνατός η Άννα δεν την ακούει.

Η Φρόσω την πλησιάζει και την σκουντάει.

Φρόσω : *(δείχνοντας το τυλιγμένο σκίτσο σε ρολό)* Τι είναι αυτό;

Η Άννα κλείνει το κινητό και πετάγεται.

Άννα : Πού το βρήκες;

Φρόσω : Στην ντουλάπα σου.

Άννα : Ψάχνεις τα πράγματά μου;

Φρόσω : Πετάχτηκε μαζί με ένα κουβάρι ρούχα όταν άνοιξα τη ντουλάπα.

Άννα : Καλά δωσ' το μου.

Φρόσω : Τι είναι;

Άννα : Κάτι που ζωγραφίσαμε στη σχολή.

Φρόσω : Και γιατί το πέταξες στην ντουλάπα;

Άννα : Κατά λάθος.

Φρόσω : Δεν θα μου το δείξεις;

Άννα : Τι να σου δείξω βρε γιαγιά, αφού δεν θα καταλάβεις.

Φρόσω : Θα μου εξηγήσεις εσύ Αννιώ μου.

Κάθονται στον καναπέ και η Άννα ανοίγει το σκίτσο και της το δείχνει.

Φρόσω : *(καχύποπτα)* Τι είναι;

Άννα : Τι βλέπεις;

Η Φρόσω το παίρνει στα χέρια το κοιτάζει κοιτάζοντας μια από κοντά και μία από μακριά, μετά το το γυρίζει μια κανονικά και μια ανάποδα.

Άννα : Λοιπόν τι λες;

Φρόσω : Δεν ξέρω μοιάζει με...

Άννα : Ναι;

Φρόσω : Κάτι άσεμνο.

Άννα : Δηλαδή;

Φρόσω : Το αυτό.

Άννα : *(πάνε να την πιάσουν τα γέλια)* Ποιο αυτό;

Φρόσω : Το γυναικείο αυτό.

Άννα : *(δήθεν σοκαρισμένη)* Τι είναι αυτά που λες;

Φρόσω : Με έχεις για χαζή;

Η Άννα γελάει.

Φρόσω : Κοροϊδεύεις;

Άννα : Αχ βρε γιαγιά, πλάκα έχεις.

Φρόσω : Τι σας μαθαίνουν παιδί μου στη σχολή;

Άννα : Έργα τέχνης.

Φρόσω : Αυτό δηλαδή είναι έργο τέχνης;

Άννα : Πρόκειται για μια μεσαιωνική μικρογραφία του 7ου αιώνα.

Φρόσω : Και τι δείχνει δηλαδή;

Άννα : Την πληγή στα πλευρά του Χριστού όταν τον λόγχισαν στον σταυρό για να βεβαιωθούν ότι πέθανε.

Φρόσω : Αλήθεια; Αυτό δείχνει;

Άννα : Λέγεται Ιερή Πληγή.

Φρόσω : Δηλαδή είναι η πληγή του Χριστού μας;

Άννα : Αν δεις πιο προσεκτικά θα καταλάβεις.

Η Φρόσω βάζει το σκίτσο κοντά στο πρόσωπό της.

Φρόσω : Φαίνεται βαθύ τραύμα.

Άννα : Πληγή.

Φρόσω : Τους ακόλαστους. Δεν φτάνει που τον σταύρωσαν τον λόγχισαν κιόλας.

Άννα : Μου το δίνεις τώρα;

Φρόσω : Και πού την έχουν αυτή την….πώς την είπες;

Άννα : Μικρογραφία...στο Μητροπολιτικό μουσείο της Νέας Υόρκης.

Φρόσω : Τι δουλειά έχει στο μουσείο;

Άννα : Έργο τέχνης είναι.

Φρόσω : Ναι αλλά μιλάει για τον Χριστό, θα πρεπε να το 'χουν σε εκκλησία.

Άννα : Η θέση των έργων τέχνης είναι στα μουσεία και στις γκαλερί.

Φρόσω : Σε εκκλησία έπρεπε να είναι. Να προσκυνούν οι πιστοί την πληγή του Κυρίου.

Άννα : Μου το δίνεις τώρα;

Φρόσω : Άστο μου λίγο ακόμα. Ξέρεις όταν καμιά φορά σε βλέπω σκυμμένη να ζωγραφίζεις μου θυμίζεις την αδερφή μου. Της μοιάζεις, έτσι κι αυτή ευαίσθητη και με ταλέντο. Δεν ήταν γραφτό όμως *(βουρκώνει).*

Άννα : Έλα γιαγιά τώρα…

Φρόσω : Για αυτό σου 'δωσα το όνομά της Αννιώ μου, για να μην ξεχαστεί η ψυχούλα της και τα χαρίσματά της. *(συγκινείται)*

Η Άννα την αγκαλιάζει.

Άννα : Αχ μωρέ γιαγιά.

Φρόσω : Θέλω να είσαι ευτυχισμένη.

Άννα : Εντάξει.

Φρόσω : Μην νομίζεις ότι οι γονείς σου ενθουσιάστηκαν με τη σχολή. Εκείνοι για άλλα σε προόριζαν για δικηγόρο ή καθηγήτρια, εγώ κατάλαβα την κλίση που είχες από μικρή και τους έπεισα να σε αφήσουν να πας.

Άννα : Πλήρωσες και τα μαθήματα σχεδίου για να δώσω εξετάσεις.

Φρόσω : Ήθελα να έχεις την ευκαιρία που δεν είχε εκείνη. Τότε ήταν άλλες εποχές, φτώχεια μεγάλη και οι τέχνες ήταν πολυτέλεια. Ο πατέρας και η μάνα μας όλη μέρα στα χωράφια και εμείς με το ζόρι βγάλαμε το δημοτικό. Η Αννιώ όμως με μια κουτσουλιά κιμωλία ζωγράφιζε τις μαύρες πέτρες που μάζευε από το ποτάμι. Με λίγο κάρβουνο έκανε όμορφες ζωγραφιές. Κάποια μέρα που πήγε να δείξει μια στη μάνα μας, εκείνη την αποπήρε που δεν είχε τελειώσει με το ζύμωμα. Στεναχωρήθηκε το κακόμοιρο και δεν ξανατόλμησε.

Άννα : Τι πας και θυμάσαι.

Φρόσω : Σήμερα θα την προλαβαίναμε, μια σκωληκοειδίτιδα ήταν.

Χτυπάει το κινητό της Άννας. Η Άννα βλέπει ότι είναι η Βίβιαν.

Άννα : *(σηκώνεται από τον καναπέ και μιλάει χαμηλόφωνα)* Έφτασες; […] Όλα καλά; […] Ήσυχα. Σπίτι. […] Δεν θα βγω. […] Ναι όποτε μπορέσεις […] με βιντεοκλήση. […] Κι εγώ. […] Γεια.

Η Φρόσω όση ώρα μιλάει η Άννα κοιτάζει το σκίτσο.

Η Άννα κλείνει το τηλέφωνο.

Φρόσω : Ποιος ήταν;

Άννα : Μια φίλη.

Φρόσω : Φίλη ή φίλος;

Άννα : Αμάν βρε γιαγιά.

Φρόσω : Γιατί δεν μου λες; Και τι πειράζει αν είναι φίλος; Φερ' τον καμιά μέρα να τον γνωρίσουμε.

Άννα : Τα ξέρεις τα παιδιά από τη σχολή.

Φρόσω : Δεν μιλούσες με τα παιδιά, με άλλον μιλούσες.

Άννα : Να και πράκτορας η κυρά Φρόσω, πώς το κατάλαβες;

Φρόσω : Από το πώς μιλούσες.

Άννα : Πώς μιλούσα;

Φρόσω : Κάτι καταλαβαίνω και εγώ από αυτά.

Άννα : Όλα τα ξέρεις εσύ.

Φρόσω : Με το μέρος σου είμαι. Ό,τι σε βασανίζει σε μένα θα το λες και μη σε νοιάζει, θα τα κανονίσω με τους γονείς σου. Οπότε και για το παλικάρι-

Άννα : Δεν υπάρχει παλικάρι.

Φρόσω : Αφού θες να το κρατήσεις κρυφό...

Άννα : Ε ρε κόλλημα.

Φρόσω : Καλά, καλά μη νευριάζεις. Όπως θες.

Άννα : Μου δίνεις τώρα το σκίτσο;

Φρόσω : Θα το πάω στο δωμάτιό σου.

Άννα : Δωσ' το μου καλύτερα.

Φρόσω : Έχω να πάω και άλλα ρούχα.

Άννα : Μην σιδερώνεις τα τζιν και τις φόρμες μου, πόσες φορές θα στο πω;

Φρόσω : Αφού σιδερώνω που σιδερώνω, μες στην τσαλάκα θα τα φοράς;

Άννα : *(μονολογεί)* Δεν έχει νόημα.

Παίρνει το κινητό της και πηγαίνει στην πολυθρόνα όπως πριν και χαζεύει βιντεάκια με τον ήχο δυνατά.

Φρόσω : *(στην Άννα)* Για αύριο λέω φασολάκια.

Η Άννα δεν ακούει και η Φρόσω τη σκουντάει.

Άννα : Τι είναι πάλι;

Φρόσω : *(φωνάζει)* Φασολάκια αύριο.

Άννα : *(της κάνει νόημα με το χέρι να φύγει)* Άσε με.

Φρόσω : *(φωνάζει)* Θα χαζέψεις με αυτό το πράγμα.

Η Άννα δεν της δίνει σημασία.

Η Φρόσω μαζεύει τα πιάτα από το τραπέζι, τακτοποιεί το τραπεζομάντιλο και παίρνει το σκίτσο κοιτάζοντας το πάλι προσεκτικά.

Φρόσω : Είναι ολοφάνερο. Πώς λάθεψα τόσο; Μεγάλη η χάρη Σου!

Κάνει το σταυρό της ακουμπάει το σκίτσο στο στήθος της και φεύγει.

Στιγμιαίο σκοτάδι.

Τέλος σκηνής

3η Σκηνή

Χώρος : *Στην σαλονοτραπεζαρία του σπιτιού της Άννας, δεσπόζει ένα εικονοστάσι με το δώρο της Βίβιαν κορνιζαρισμένο σε ξυλόγλυπτη κορνίζα όπως οι εικόνες στην εκκλησία με ένα καντήλι αναμμένο. Η Φρόσω θυμιατίζει το σπίτι και την εικόνα κάνοντας τον σταυρό της. Αφήνει το θυμιατό δίπλα στην εικόνα και φεύγει από τον χώρο.*

Η Έλλη και ο Βασίλης επιστρέφουν από το χωριό. Πριν μπουν στον χώρο τους ακούμε.

Έλλη : Μην ξεχάσουμε τα πράγματα στο πίσω κάθισμα.

Βασίλης : Φορτηγό το κάναμε πάλι το αυτοκίνητο.

Έλλη : Κράτα λίγο να ανοίξω.

Βασίλης : Κάτι μυρίζει.

Έλλη : Λιβάνι.

Βασίλης : Θα μαστουρώσουμε πάλι.

Μπαίνουν στον χώρο ακουμπάνε τα σακβουαγιάζ στο πάτωμα.

Ο Βασίλης προσέχει το εικονοστάσι.

Βασίλης : Τι είναι αυτό;

Η Έλλη βλέπει το εικονοστάσι.

Έλλη : Δεν ξέρω.

Ο Βασίλης πλησιάζει κοντά και κοιτάζει την εικόνα.

Πλησιάζει και η Έλλη και παρατηρούν την εικόνα. Κοιτάζονται.

Έρχεται η Φρόσω.

Φρόσω : Ήρθατε; Καλώς τους. *(τους φιλάει)*

Έλλη : Μαμά τι είναι αυτό;

Φρόσω : Εικονοστάσι

Έλλη : Και η εικόνα;

Φρόσω : Είναι η Ιερή Πληγή.

Βασίλης : Τι πληγή;

Φρόσω : Του Χριστού.

Βασίλης : Αυτό είναι πληγή;

Φρόσω : Δεν το βλέπεις;

Ο Βασίλης κοιτάζει την εικόνα.

Έλλη : Πού την βρήκες αυτή την εικόνα μαμά;

Φρόσω : Είναι ένα σκίτσο της Άννας μας.

Βασίλης : Η Άννα το ζωγράφισε;

Φρόσω : Ναι, στη σχολή.

Έλλη : Και γιατί είναι σε εικονοστάσι;

Φρόσω : Αφού είναι η πληγή του Χριστού μας! Στην εκκλησία κανονικά θα έπρεπε να είναι, να την ασπάζονται οι πιστοί να ανάβουν το κερί τους και να ελαφραίνει η ψυχή τους. Μάλιστα λέω μια από αυτές τις μέρες να την πάω στον παπά Λάμπρο να την διαβάσει κιόλας, για να έχει και την ευλογία της εκκλησίας.

Βασίλη : Δηλαδή αυτή είναι η πληγή του Χριστού;

Φρόσω : Καλά δεν τη βλέπεις ολόκληρη πληγή; Είναι από την λόγχη που του έκαναν οι ακόλαστοι στο σταυρό. Μα για δες την καλύτερα.

Ο Βασίλης πλησιάζει και κοιτάζει από κοντά την εικόνα.

Φρόσω : Βλέπεις πόσο βαθιά είναι; Αφού όταν την κοιτάζω νιώθω ότι μια δύναμη με καλεί μέσα της, να ενωθώ με τη χάρη Του!

Βασίλης : Ναι η αλήθεια είναι, ένα κάλεσμα το νιώθω κι εγώ μέσα της.

Φρόσω : Είδες πώς καταλαβαίνεις όταν προσέξεις καλύτερα; Έτσι κι εγώ στην αρχή δεν καταλάβαινα.

Ο Βασίλης συνεχίζει να κοιτάζει την εικόνα.

Έλλη : Η Άννα τι είπε;

Φρόσω : Της έκανα έκπληξη. Νευρίασε στην αρχή, αλλά νομίζω ότι κατά βάθος της αρέσει που την ενθαρρύνουμε.

Βασίλης : Εσύ. Εμάς δεν μας ρώτησες.

Έλλη : Καλά Βασίλη.

Βασίλης : Τι καλά; Θα έχουμε εικονοστάσι με το σκίτσο;

Φρόσω : Γιατί όχι; Το κορίτσι μας σε λίγο καιρό θα πάρει το πτυχίο της αν δεν την ενθαρρύνουμε εμείς, τότε ποιος; Μπορεί να έχει κλίση στην αγιογραφία.

Βασίλης : Από το σκίτσο το κατάλαβες;

Φρόσω : Ξέρω εγώ.

Έλλη : Πού είναι;

Φρόσω : Με πήρε τηλέφωνο ότι θα αργήσει λίγο.

Βασίλης : Θα φάμε; Από το πρωί οδηγούσα.

Έλλη : Ναι να στρώσουμε το τραπέζι.

Φρόσω : Μέχρι να τακτοποιηθείτε θα έχω ετοιμάσει.

Η Φρόσω φεύγει από τον χώρο.

Βασίλης : Τι είναι όλο αυτό;

Έλλη : Θα μιλήσω με την Άννα.

Βασίλης : Μήπως η μάνα σου είναι στις αρχές άνοιας;

Έλλη : Τι λες μωρέ.

Βασίλης : Γιατί; Το αποκλείεις; Δεν είναι νορμάλ όλα αυτά.

Έλλη : Είμαι σίγουρη ότι υπάρχει εξήγηση.

Βασίλης : Πάντως η μικρή δεν πρέπει να ήξερε τίποτα για εικονοστάσια και εικόνες.

Έλλη : Έτσι νομίζω κι εγώ.

Βασίλης : Κοίτα μην πάει την εικόνα στον παπά Λάμπρο και ξεφτιλιστούμε.

Έλλη : Μην ανησυχείς.

Βασίλης : *(κοιτάζοντας την εικόνα)* Δεν μου λες, σου μοιάζει για πληγή;

Έλλη : *(κοιτάζοντας την εικόνα)* Είναι αφηρημένο.

Βασίλης : Εμένα πάλι μου φαίνεται συγκεκριμένο.

Έλλη : Δηλαδή;

Βασίλης : Μουνί κανονικό.

Έλλη : Βασίλη!

Βασίλης : Έτσι το βλέπω.

Έλλη : Το μυαλό σου εσένα εκεί!

Βασίλης : Θες να μου πεις ότι όταν το πρωτοείδες, δεν πήγε και σένα εκεί το μυαλό σου;

Έλλη : Σιγά μην τους βάζουν να ζωγραφίζουν τέτοια στη σχολή.

Βασίλης : Πού το ξέρεις;

Έλλη : Έλα Βασίλη τώρα.

Βασίλης : Μωρέ έχω δει στο ίντερνετ, πίνακες με διάφορα, πού να σου λέω.

Έλλη : Θα λυθεί το μυστήριο, όταν μιλήσω με την Άννα.

Παίρνουν τα σακβουαγιάζ και φεύγουν από τον χώρο.

Σκοτάδι.

Βρίσκονται στην κρεβατοκάμαρα και ακούμε τις φωνές τους.

Έλλη : Βοήθα λίγο με το φερμουάρ κόλλησε. Ήρεμα θα το σκίσεις.

Ακούγεται σκίσιμο.

Έλλη : Βασίλη!

Βασίλης : *(ερεθισμένος, με βαθιά φωνή)* Μην δίνεις σημασία.

Έλλη : Τι σε έπιασε; Θα μας περιμένει.

Βασίλης : *(ανυπόμονα)* Δεν θα αργήσουμε.

Έλλη : *(χαζογελάει)* Μπα σε καλό σου!

Τέλος σκηνής

4η Σκηνή

Χώρος : *Η Έλλη κάθεται στην τραπεζαρία και κοιτάζει δείγματα από υφάσματα για καλύμματα για τα έπιπλα του σαλονιού. Η Άννα κάθεται σε μια πολυθρόνα στο σαλόνι και στέλνει μηνύματα από το κινητό της, ακούμε τους ήχους και είναι απορροφημένη. Κάποια στιγμή η Άννα αφαιρείται και κοιτάζει την εικόνα με το σκίτσο και παίρνει ένα ύφος ονειροπόλησης. Η Έλλη την παρατηρεί.*

Έλλη : Άννα έρχεσαι λίγο;

Άννα : Τι είναι;

Έλλη : Θέλω τη γνώμη σου.

Η Άννα σηκώνεται βαριεστημένα και πηγαίνει δίπλα της. Η Έλλη της δείχνει από το δειγματολόγιο υφάσματα σε διάφορα χρώματα.

Έλλη : Τι λες για αυτό;

Άννα : Μπα έντονο.

Έλλη : Αυτό;

Άννα : Χάλια. Φωσφορίζει.

Έλλη : Περίμενε… να αυτό δεν είναι ωραίο;

Άννα : Το ίδιο με αυτό που είναι τώρα. Θες το ίδιο;

Έλλη : Δίκιο έχεις. Εσύ τι λες;

Άννα : Ό,τι νομίζεις.

Έλλη : Εσύ δεν έχεις γνώμη;

Άννα : Τι γνώμη να έχω για τα καλύμματα του σαλονιού;

Έλλη : Μια προτίμηση έστω.

Άννα : Μια χαρά είναι αυτά που έχουμε.

Έλλη : Χρειάζονται μια ανανέωση. Αν τα παραγγείλω σήμερα μπορεί και να είναι έτοιμα μέχρι τα γενέθλιά σου.

Άννα : Τι σχέση έχουν τα γενέθλιά μου;

Έλλη : Δεν θα καλέσεις την παρέα σου;

Άννα : Θα τους δω στη σχολή.

Έλλη : Θα έλεγα να τους καλέσεις να ετοιμάσουμε και λίγα πράγματα με τη γιαγιά σου.

Άννα : Τι να κάνουμε εδώ βρε μαμά...άλλωστε θα βγω μετά.

Έλλη : Με τα παιδιά;

Άννα : Με την Βίβιαν.

Έλλη : Την Βίβιαν;

[Μικρή σιωπή]

Έλλη : Κάθισε σε παρακαλώ.

Άννα : *(δυσανασχετεί)* Ωχού…

Έλλη : *(αυστηρά)* Άννα!

Η Άννα κάθεται δίπλα της στην τραπεζαρία.

Έλλη : Για πες μου την ιστορία με το εικονοστάσι.

Άννα : Άντε πάλι!

Έλλη : Το σκίτσο εσύ το έδειξες στη γιαγιά σου;

Άννα : Ποιος άλλος;

Έλλη : Είχες σκοπό να της το δείξεις; Γιατί δεν μας έχεις συνηθίσει να δείχνεις αυτά που ζωγραφίζεις στη σχολή.

Άννα : Σας έχω δείξει ζωγραφιές μου.

Έλλη : Όταν ήσουν στο δημοτικό.

Άννα : Υπερβολές.

Έλλη : Πώς βρέθηκε το σκίτσο στη ντουλάπα;

Άννα : Μπερδεύτηκε με τα ρούχα που έβαλα μέσα.

Έλλη : Που πέταξες θες να πεις, πάνω από το κουτί με το φόρεμα.

Άννα : *(νευριασμένα)* Έψαξες τη ντουλάπα μου.

Έλλη : Μην το γυρίζεις αλλού. Αυτό το φόρεμα είναι πανάκριβο.

Άννα : Ε και;

Έλλη : Δικό σου είναι;

Άννα : Αφού το βρήκες στη ντουλάπα μου.

Έλλη : Θες να με βγάλεις εκτός εαυτού; Τι καταλαβαίνεις;

Άννα : Είναι δώρο για τα γενέθλιά μου.

Έλλη : Από ποιον;

Άννα : Τη Βίβιαν. Μου το έδωσε νωρίτερα γιατί θα έφευγε στο εξωτερικό για μια έκθεσή της.

Έλλη : Και γιατί δεν είπες τίποτα;

Άννα : Υπήρχε λόγος; Θα το βλέπατε όταν θα το φορούσα την ημέρα των γενεθλίων μου.

Έλλη : Δηλαδή δεν το έκρυψες;

Άννα : Απόδειξη ότι δεν το έκρυψα είναι ότι το βρήκες. Άλλωστε τι νόημα θα είχε να μπω στον κόπο να το κρύψω, αφού το δωμάτιό μου είναι κέντρο διερχομένων.

Έλλη : *(απολογητικά)* Δεν μπήκα να ψάξω. Θα έβαζα πλυντήριο.

Άννα : Και η γιαγιά τα σιδερωμένα πήγε να βάλει.

Έλλη : Τι κοινό έχεις με τη Βίβιαν;

Άννα : Γιατί ρωτάς;

Έλλη : Είσαι φοιτήτρια και εκείνη καθηγήτρια σου και συνομήλικη μου.

Άννα : Πρώην καθηγήτρια και της ρίχνεις κάποια χρονάκια.

Έλλη : Τρία – τέσσερα. Λοιπόν;

Άννα : Οι άνθρωποι για να κάνουν παρέα πρέπει να πληρούν συγκεκριμένες προδιαγραφές; Ηλικίας, φύλου, χρώματος;

Έλλη : Μην υπεκφεύγεις. Ξέρεις τι εννοώ.

Άννα : Είναι ένας ενδιαφέρον άνθρωπος και καταξιωμένη καλλιτέχνις.

Έλλη : Και εκείνη, τι βρίσκει σε σένα;

Άννα : Τώρα που το λες, μου κάνει χάρη.

Έλλη : Δεν είναι έτσι και το ξέρεις.

Άννα : Τι πρόβλημα έχεις; Είναι μια γυναίκα καλλιεργημένη και έχει σπουδάσει στα καλύτερα πανεπιστήμια του εξωτερικού κάτι που εγώ δεν πρόκειται να κάνω.

Έλλη : Και εσύ αν θες μπορείς να σπουδάσεις έξω.

Άννα : *(με ενθουσιασμό)* Αλήθεια;

Έλλη : Και βέβαια. Θα πάρω τη Σοφία τηλέφωνο να μου πει τι γίνεται με τις σχολές εκεί.

Άννα : Ποια Σοφία;

Έλλη : Την ξαδέρφη μου στον Καναδά.

Άννα : Άσε καλύτερα.

Έλλη : Γιατί;

Άννα : Σκεφτόμουν Ευρώπη. Αγγλία, Γαλλία, Ιταλία.

Έλλη : Άννα μου δεν μπορούμε να ανοιχτούμε τόσο οικονομικά. Στον Καναδά θα είναι αλλιώς, θα μένεις στην ξαδέρφη μου, οπότε θα έχουμε μόνο τα δίδακτρα.

Άννα : Καλά.

Έλλη : Σκέψου το και το ξανασυζητάμε.

Ακούγεται ήχος μηνύματος από το κινητό της Άννας, εκείνη το βλέπει είναι από τη Βίβιαν χαμογελάει και πληκτρολογεί.

Η Έλλη την παρατηρεί.

Έλλη : *(δείχνοντας το εικονοστάσι)* Με αυτό τι θα γίνει;

Η Άννα ανασηκώνει τους ώμους σαν να δείχνει ότι δεν ξέρει και δεν ενδιαφέρεται.

Άννα : Ο μπαμπάς τι λέει;

Έλλη : Δεν θες να ξέρεις.

Άννα : Η γιαγιά πάντως έχει φάει χοντρό κόλλημα. Όλη την ημέρα το καντήλι αναμμένο.

Έλλη : Τώρα τελευταία το λιβάνι που χρησιμοποιεί έχει άρωμα τριαντάφυλλο.

Άννα : Α ναι; Δεν το πρόσεξα.

Έλλη : Δεν το πρόσεξες; Μυρίζει τόσο έντονα που κάποιες φορές δεν μπορώ να πάρω ανάσα και ανοίγω το παράθυρο.

Η Άννα γελάει.

Έλλη : Τι σε έπιασε;

Άννα : *(γελώντας)* Την έχω πιάσει να γονατίζει και να το φιλάει.

Έλλη : *(γελώντας)* Σκύβει τρεις φορές κάνοντας τον σταυρό της όπως τον επιτάφιο.

Άννα : *(γελώντας)* Κολλάει το κεφάλι της και το κοιτάζει σαν υπνωτισμένη.

Έλλη : *(γελώντας)* Πήγε να αρπάξει φωτιά προχθές…την ώρα που έκανε μετάνοια πετάχτηκε από το θυμιατό ένα κομμάτι από το καρβουνάκι ...στο τσακ την πρόλαβα να μην λαμπαδιάσει.

Άννα : *(πιάνοντας την κοιλιά της γελώντας)* Δεν αντέχω.

Έλλη : *(γελώντας)* Τίποτα δεν κατάλαβε, παραμιλούσε και έλεγε κάτι για ζύμωμα.

Άννα : (κόβει λίγο το γέλιο) Ζύμωμα;

Έλλη : *(προσπαθώντας να θυμηθεί)* Σαν να μιλούσε με τη μάνα της, δεν είμαι και σίγουρη. Και όταν σηκώθηκε την είδα κλαμένη. Λες να έχει δίκιο ο πατέρας σου και να το χάνει σιγά σιγά;

Άννα : Μια χαρά είναι. Κάτι θα θυμήθηκε.

Έλλη : Την έχει επηρεάσει το σκίτσο. Ποιος είναι ο δημιουργός του έργου;

Άννα : Ο Ζαν λε Νουάρ.

Έλλη : *(με γαλλική προφορά)* Ζαν λε Νουάρ.

Άννα : Άτσα και προφορά.

Έλλη : Μπορεί να το έχω πάρει εδώ και κάτι αιώνες το certificat αλλά κάτι έμεινε. Και το ζωγραφίσατε στη σχολή;

Άννα : Γίνεσαι κουραστική.

[Μικρή σιωπή]

Έλλη : Άννα μου, μην νομίζεις ότι δεν καταλαβαίνω. Ήμουν και εγώ στην ηλικία σου και ξέρω από όνειρα, δεν φτιάχνεις όμως τη ζωή σου με αυτά. Ξέρεις τι ήθελα να γίνω μικρή; Μην γελάσεις ... αθλήτρια του καλλιτεχνικού πατινάζ.

Άννα : *(έκπληκτη)* Τι;

Έλλη : Είχα ξετρελαθεί. Έβλεπα τότε στην τηλεόραση όλα τα τουρνουά και τις αθλητικές εκδηλώσεις και με φανταζόμουν να κάνω όλα εκείνα τα χορευτικά στον πάγο. Τα τόλουπ, τα άξελ, τα σηκώματα στον αέρα, να στροβιλίζομαι με τους ήχους της μουσικής. Μιλάμε για εμμονή. Ρώτησα τη γυμνάστρια στο σχολείο και μου είπε ότι στην Ελλάδα δεν υπήρχε τέτοια σχολή και θα έπρεπε να πάω στο εξωτερικό. Ούτε που τόλμησα να το συζητήσω με την γιαγιά σου και τον παππού σου. Ήταν καθαρή τρέλα. Το ήξερα. Μου στοίχισε στην αρχή, νόμιζα ότι θα ήμουν για πάντα δυστυχισμένη. Ώσπου η ζωή μού έδειξε τον δρόμο. Τέλειωσα το πανεπιστήμιο, μπήκα στο δημόσιο, γνώρισα τον πατέρα σου και μετά ήρθες εσύ. Γι' αυτό σου λέω, ωραία τα όνειρα αλλά δεν πρέπει να τους δίνουμε και πολλή σημασία. Η ζωή ξέρει καλύτερα, ας μην τη μπερδεύουμε.

Άννα : Τι σε έπιασε και μου τα λες αυτά;

Έλλη : Προσπαθώ να καταλάβω.

Άννα : Τι πράγμα;

Έλλη : Μήπως στην ντουλάπα σου κρύβονται κι άλλες εκπλήξεις.

Χτυπάει το τηλέφωνο και είναι η Βίβιαν. Η Άννα σηκώνεται για να πάει στο δωμάτιό της. Η Έλλη την παρατηρεί.

Άννα : Ναι τις είδα. Μια θεά ήσουν […] πολύς κόσμος ε;.[…] Μπορείς τώρα; Κλείνω και κάνε μου βιντεοκλήση.

Η Άννα πηγαίνει στο δωμάτιό της, ακούμε την πόρτα που κλείνει.

Η Έλλη σηκώνεται πλησιάζει το εικονοστάσι, της μυρίζει έντονα τριαντάφυλλο, ανοίγει το παράθυρο και παίρνει βαθιά ανάσα.

Στιγμιαίο σκοτάδι.

Τέλος σκηνής

5η Σκηνή

Χώρος : *Στο σαλόνι του σπιτιού της Άννας κάθονται η Έλλη, ο Βασίλης και η Φρόσω. Η Έλλη διαβάζει ένα βιβλίο, ο Βασίλης χαζεύει στο tablet και η Φρόσω ράβει.*

Βασίλης : *(γελάει)* Βρε τους κερατάδες.

Έλλη : Πιο σιγά.

Ο Βασίλης συνεχίζει να γελάει και ακούγεται ήχος από τα βιντεάκια.

Έλλη : Βασίλη!

Βασίλης : Καλά, καλά, μόνο του άνοιξε.

Φρόσω : Θα χαζέψετε με την κόρη σου.

Η Φρόσω προσπαθεί να περάσει την κλωστή.

Φρόσω : *(στην Έλλη)* δεν βλέπω, για πέρασε τη μου. *(δίνει την κλωστή και τη βελόνα)*

Η Έλλη παίρνει την κλωστή και προσπαθεί να την περάσει στην βελόνα και δυσκολεύεται. Μετά από προσπάθεια τα καταφέρνει και της τη δίνει.

Έλλη : Γιατί δεν το πας στο ραφείο και παιδεύεσαι;

Φρόσω : Σιγά, δύο βελονιές είναι. Το τέλειωσα σχεδόν.

Η Έλλη ξαναπιάνει το βιβλίο και διαβάζει.

Φρόσω : Τι θα ετοιμάσουμε για τα γενέθλια της Άννας;

Έλλη : Μεταξύ μας θα είμαστε.

Φρόσω : Δεν θα πει στην παρέα της;

Έλλη : Θα τους κεράσει στη σχολή.

Φρόσω : Τι θα τους κεράσει; Καφέ; Γενέθλια έχει, όχι μνημόσυνο. Κούφια η ώρα Παναγία μου. *(χτυπάει το χέρι της στο τραπεζάκι)*

Έλλη : Έτσι μου είπε.

Φρόσω : Να επιμείνεις.

Έλλη : Την ξέρεις την Άννα.

Φρόσω : Μπορεί να μην θέλει γιατί ντρέπεται.

Βασίλης : *(κοιτάζοντας στο tablet)* Τι να ντρέπεται;

Φρόσω : Κορίτσι είναι, μπορεί να της αρέσει κάποιο από τα παιδιά.

Έλλη : Σου έχει πει τίποτα η Άννα;

Φρόσω : Όχι. Από κάτι τηλεφωνήματα…

Βασίλης : Τι τηλεφωνήματα;

Φρόσω : Μια αίσθηση έχω…Όταν είναι έτοιμη θα μας πει.

Βασίλης : Μην αργήσει μόνο και έχουμε άλλα.

Έλλη : Αν έτρεχε κάτι σοβαρό θα μου το έλεγε.

Βασίλης : Καλά.

Φρόσω : *(αναφέρεται στο ράψιμο)* Τέλειωσα.

Έλλη : Έντεκα η ώρα, αύριο δεν θα ξυπνάμε.

Η Φρόσω πετάγεται από την πολυθρόνα.

Φρόσω : Ωχ τι έπαθα!

Έλλη : Τι έγινε;

Φρόσω : Ο αγιασμός.

Βασίλης : Ποιος αγιασμός;

Φρόσω : Πρώτη του μήνα σήμερα και δεν άγιασα με τον αγιασμό που πήρα το πρωί απ' την εκκλησία.

Βασίλης : Πώς κάνεις έτσι; Αγιάζεις αύριο.

Φρόσω : Δεν κάνει να περάσει η μέρα. Μόνο με τον αγιασμό απ' τα Θεοφάνια μπορείς να αγιάζεις όλο τον χρόνο, με αυτόν του μήνα πρέπει εντός της μέρας.

Βασίλης : Δεν ήξερα ότι και ο αγιασμός έχει ημερομηνία λήξης.

Φρόσω : Μην κοροϊδεύεις. Ασεβείς.

Η Φρόσω παίρνει τα ραπτικά και το ρούχο μαζί της και φεύγει βιαστικά από τον χώρο.

Βασίλης : Λες να τη σκαπουλάρουμε με την κυρά Φρόσω και να μας βρει καμιά θέση στον παράδεισο;

Έλλη : Για αυτό να τα έχεις καλά μαζί της.

Βασίλης : Δεν μου λες; Με το εικονοστάσι τι θα κάνουμε;

Έλλη : Θα στεναχωρηθεί αν της πούμε να το βγάλουμε. Άσε να περάσουν τα γενέθλια της Άννας και βλέπουμε.

Σταματάνε απότομα την κουβέντα γιατί περνάει η Φρόσω με ένα μπολάκι με αγιασμό και βασιλικό και ραίνει το σαλόνι, τους αγιάζει με τον βασιλικό στο κεφάλι και φεύγει από τον χώρο.

Έλλη : Πηγαίνω να ξαπλώσω. Θα αργήσεις;

Βασίλης : Τελειώνω κάτι που βλέπω και έρχομαι.

Η Έλλη φεύγει.

Η Φρόσω περνάει μπροστά από το εικονοστάσι και με τον βασιλικό ραίνει την εικόνα. Κάνει τον σταυρό της σιγομουρμουρίζει μια προσευχή.

Φρόσω : *(στον Βασίλη)* Καληνύχτα.

Βασίλης : Καληνύχτα.

Η Φρόσω φεύγει από τον χώρο.

Ο Βασίλης κοιτάζει το εικονοστάσι. Σηκώνεται και πλησιάζει την εικόνα, με τη γλώσσα γλύφει τις σταγόνες από τον αγιασμό.

Τρέχει στην κρεβατοκάμαρα.

Σκοτάδι.

Ακούμε την Έλλη και τον Βασίλη.

Έλλη : Τι σε έπιασε; Δεν θα ξυπνάμε το πρωί.

Βασίλης : *(ερεθισμένος)* Άσε το πρωί, έλα σου λέω τώρα …

Τέλος σκηνής

6η Σκηνή

Χώρος : *Στο τραπέζι στην σαλονοτραπεζαρία κάθεται η Έλλη και φτιάχνει ένα κολιέ που της είχε χαλάσει βάζοντας τις χάντρες και ο Βασίλης κάθεται σε μια πολυθρόνα στο σαλόνι και χαζεύει στο tablet.*

Έλλη : Πού έχεις την πένσα;

Βασίλης : Τι τη θέλεις;

Έλλη : Όταν το τελειώσω να σφίξω το κούμπωμα. Κόπηκε και περνάω όλες τις χάντρες μια-μια. Πολλή λεπτοδουλειά.

Βασίλης : Καλά. Όταν το τελειώσεις θα στη φέρω.

Έλλη : Δεν μου λες καλύτερα;

Βασίλης : Προς τι η βιασύνη;

Έλλη : Στα γενέθλια θέλω να το φορέσω.

Βασίλης : Ε εντάξει, πώς κάνεις έτσι, θα τη φέρω σε λίγο.

Έλλη : Παρήγγειλα και τα καλύμματα, αν είναι έτοιμα θα τα βάλω.

Βασίλης : Μόνοι μας δεν θα είμαστε;

Έλλη : Τι σημασία έχει; Γιορτή έχουμε.

Βασίλης : Η Άννα θα βγει μετά;

Έλλη : Ναι.

Βασίλης : Με την παρέα της;

Έλλη : Με την Βίβιαν.

Βασίλης : Συνεχίζουν να κρατάνε επαφές από τότε που την είχε στη σχολή ε;

Έλλη : Ναι.

Βασίλης : Μητέρα της δεν είναι μια γνωστή γλύπτρια που ζει στη Γαλλία; Να δεις πώς τη λένε...είναι πολύ γνωστή.

Έλλη : Ελέν Καράς.

Βασίλης : Α μπράβο! Γυναικάρα όμως.

Έλλη : Η Καράς;

Βασίλης : Η Βίβιαν. Είδα μια φωτογραφία της στο ίντερνετ από μια της έκθεση. Φορούσε ένα κόκκινο μακρύ φόρεμα και χαμογελούσε δίπλα σε έναν πίνακά της.

Έλλη : Σου έκανε εντύπωση.

Βασίλης : Και σένα θα σου έκανε. Από τη φωτογραφία και παθαίνεις πλάκα, σκέψου από κοντά.

Έλλη : Κράτα την όρεξή σου.

Βασίλης : Ζηλεύεις;

Έλλη : Δεν ξέρεις τι σου γίνεται.

Βασίλης : Μπορεί, το σίγουρο πάντως είναι ότι αν στην πέσει μια τέτοια γυναίκα, δεν σου αφήνει περιθώρια.

Έλλη : Σκέφτομαι να μιλήσω με τη Σοφία μήπως στείλουμε την Άννα για μεταπτυχιακό.

Βασίλης : Πώς σου ήρθε;

Έλλη : Το συζήτησα με την Άννα. Ένα μεταπτυχιακό χρειάζεται. Πτυχίο έχουν όλοι πια. Και αφού υπάρχει η δυνατότητα, γιατί να μην την εκμεταλλευτούμε;

Βασίλης : Να τα βάλουμε κάτω, να δούμε αν μπορούμε οικονομικά.

Έλλη : Τα δίδακτρα μόνο. Θα μένει στην ξαδέρφη μου.

Βασίλης : Θα έχει και προσωπικά έξοδα, μη νομίζεις, μαζεύονται.

Έλλη : Θα τα καταφέρουμε. Θα της κάνει καλό να φύγει.

Σηκώνεται από την καρέκλα της.

Έλλη : Δεν μυρίζει έντονα τριαντάφυλλο;

Βασίλης : Όχι.

Έλλη : Κάποιες φορές νιώθω ότι δεν μπορώ να ανασάνω.

Πηγαίνει στο παράθυρο και το ανοίγει. Εισπνέει βαθιά.

Βασίλης : Είσαι υπερβολική, δεν μυρίζει τόσο.

Έλλη : Εσύ είσαι υπερβολικός τώρα τελευταία.

Βασίλης : Τι θες να πεις;

Έλλη : *(πονηρά)* Ξέρεις εσύ. Από εκεί που ήσουν κουρασμένος και δεν είχες όρεξη, τώρα τελευταία σχεδόν κάθε μέρα.

Βασίλης : *(ειρωνικά)* Με εξιτάρει το τριαντάφυλλο.

Έλλη : Αλήθεια τώρα. Τι συμβαίνει;

Βασίλης : Δεν θα στο έλεγα, αλλά αφού επιμένεις... Θυμάσαι που σε ρώτησα πώς λέγεται αυτός που έκανε το έργο που ζωγράφισε η Άννα στη σχολή;

Έλλη : Ναι.

Βασίλης : Τον έψαξα στο ίντερνετ λοιπόν και πέφτω πάνω σε ένα κείμενο που έλεγε ότι αυτό που δείχνει η μικρογραφία είναι το ιερό μουνί.

Έλλη : Σαχλαμάρες. Θα πρόκειται για τρολιά που λένε.

Βασίλης : Καθόλου. Πρόκειται για γνωστό συγγραφέα και τον λένε Τριαρχίδη νομίζω.

Έλλη : Τριαρχίδης και γράφει για μουνιά. Άμα σου λέω…

Βασίλης : Δεν καταλαβαίνεις; Ένας συγγραφέας που είναι μιας μόρφωσης και όχι σαν και μένα ξύλο απελέκητο, λέει αυτό που βλέπω. Ούτε τρελός είμαι, ούτε φαντασιόπληχτος και από έργα τέχνης δεν σκαμπάζω, αυτό πάντως *(δείχνοντας το εικονοστάσι)* πληγή δεν είναι.

Έλλη : Οπότε τι; Φταίει το σκίτσο;

Βασίλης : Μες στη μούρη μου όλη μέρα, εσύ τι λες;

Έλλη : Διάβασα κι εγώ για αυτόν τον πίνακα και τον ζωγράφο, τόσο ενδιαφέροντα πράγματα, εσύ όμως κόλλησες σε αυτό που σε συμφέρει.

Βασίλης : Δεν νομίζω να σε χαλάει όμως.

Σηκώνεται από την πολυθρόνα την πλησιάζει και βάζει τα χέρια του στο στήθος της και τη φιλάει στον λαιμό. Η Έλλη αιφνιδιάζεται γαργαλιέται ενώ προσπαθεί να μην φύγουν οι χάντρες από το κολιέ.

Έλλη : Έλα μωρέ Βασίλη τώρα! Άσε με να το τελειώσω.

Βασίλης : Μαζί θα τελειώσουμε.

Έλλη : Και αν γυρίσουν;

Βασίλης : Πριν κλείσουν τα μαγαζιά αποκλείεται.

Την ξαπλώνει στο τραπέζι πετάγονται όλες οι χάντρες και πέφτουν κάτω.

Έλλη : Τι κάνεις; Οι χάντρες!

Βασίλης : *(αγκομαχώντας)* Άστες τώρα.

Έλλη : Εδώ;

Βασίλης : Ναι. Να το βλέπω. *(κοιτάζοντας το εικονοστάσι που είναι απέναντί του)*

Ξεκουμπώνει το παντελόνι του.

Σκοτάδι. Φωτίζεται μόνο το εικονοστάσι.

Κάνουν σεξ. Ακούγονται αγκομαχητά. Έρχονται σε οργασμό.

Ανοίγουν τα φώτα και τους βλέπουμε να ντύνονται.

Έλλη : Τι σε έπιασε πάλι στα καλά καθούμενα; Να ανησυχώ;

Βασίλης : Λαμπάδα να ανάψεις.

Έλλη : Σε ποιον;

Βασίλης : Στο ιερό μουνί.

Έλλη : Τα έχεις παίξει τελείως. Άντε τώρα να μαζέψω όλες τις χάντρες.

Βασίλης : Θα σε βοηθήσω κι εγώ. Πάω για την πένσα.

Ο Βασίλης φεύγει από τον χώρο.

Η Έλλη κοιτάζει το εικονοστάσι και μετά πλησιάζει στο ανοιχτό παράθυρο και παίρνει βαθιά ανάσα.

Τέλος σκηνής

7η Σκηνή

Χώρος : *Στην σαλονοτραπεζαρία γιορτάζει η οικογένεια τα γενέθλιά της Άννας. Στο τραπέζι υπάρχουν πιάτα ποτήρια, μπουκάλια κρασί και η τούρτα με τα κεράκια τα οποία εκείνη τη στιγμή η Φρόσω τα ανάβει με έναν αναπτήρα.*

Μετά το άναμμα των κεριών όλοι τραγουδάνε στην Άννα το τραγούδι των γενεθλίων.

Φρόσω, Έλλη, Βασίλης : Να ζήσεις Αννούλα και χρόνια πολλά, μεγάλη να γίνεις με άσπρα μαλλιά, παντού να σκορπίζεις της νιότης το φως και όλοι να λένε να μια σοφός.

Η Άννα φυσάει και σβήνει τα κεριά. Χειροκροτούνε και ένας ένας τη φιλάει.

Έλλη : Πολύχρονη Άννα μου.

Φρόσω : Ευτυχισμένη να είσαι Αννιώ μου! *(της δίνει το δώρο της)* Φόρμες από αυτές που φοράς, ελπίζω να σου αρέσουν.

Άννα : Ευχαριστώ γιαγιά. Αρκεί να μην τις σιδερώνεις.

Γελάνε.

Βασίλης : *(την αγκαλιάζει)* Χρόνια πολλά και καλά! Το δώρο μας με τη μάνα σου, σου το δώσαμε ένα μήνα νωρίτερα, δεν νομίζω να έχεις παράπονο; Το καλύτερο κινητό σου πήραμε.

Άννα : Ναι. Σας ευχαριστώ.

Φρόσω : Καθίστε να κόψουμε την τούρτα.

Άννα : Δεν θα φάω. Πάω να ετοιμαστώ.

Σηκώνεται από το τραπέζι.

Φρόσω : Ούτε ένα κομματάκι;

Η Άννα την φιλάει και φεύγει για το δωμάτιό της. Η Έλλη κόβει την τούρτα και βάζει τα κομμάτια στα πιατάκια και σερβίρει. Τρώνε. Η Έλλη πνίγεται προσπαθεί να πάρει ανάσα και δυσκολεύεται. Βήχει. Η Φρόσω της βάζει νερό από την κανάτα στον τραπέζι.

Φρόσω : Έλα πιες. Τι έπαθες;

Έλλη : *(παλεύοντας να πάρει ανάσα)* Δεν θέλω. Πάλι λιβάνισες. Ανάσα δεν μπορώ να πάρω. Το παράθυρο.

Φρόσω : Το παράθυρο;

Έλλη : Ανοίξτε το επιτέλους.

Ο Γιώργος σηκώνεται και ανοίγει το παράθυρο διάπλατα. Κοιτάζοντας κάτω βλέπει την Βίβιαν στο αυτοκίνητό της να περιμένει, την αναγνωρίζει.

Βασίλης : Η Βίβιαν είναι από κάτω και περιμένει την Άννα. Ωραίο αυτοκίνητο, καινούριο μοντέλο και ακριβό.

Έλλη : *(παίρνοντας ανάσες, συνέρχεται)* Μπορεί να είναι κανένας άλλος.

Βασίλης : Αυτή είναι, άνοιξε το παράθυρο και κοίταξε προς τα πάνω. Την αναγνώρισα από την φωτογραφία στο ίντερνετ.

Έλλη : Ε καλά ας περιμένει, θα κατέβει σε λίγο η Άννα.

Φρόσω : Δεν είναι σωστό τέτοια μέρα να περιμένει η κοπέλα από κάτω.

Βασίλης : Έτσι είναι. Να της πούμε να ανέβει, να την γνωρίσουμε και από κοντά.

Έλλη : Μην χάσεις εσύ.

Βασίλης : Δεν έχει να κάνει με μένα. Τόσο καιρό κάνουν παρέα με την Άννα και δεν την έχουμε καλέσει ούτε μια φορά.

Φρόσω : Θα νομίζει η κοπέλα ότι είμαστε απολίτιστοι και ειδικά τέτοια μέρα.

Η Φρόσω πηγαίνει στο παράθυρο και φωνάζει στη Βίβιαν.

Φρόσω : Κυρία Βίβιαν, κυρία Βίβιαν με ακούτε; Εδώ, εδώ ψηλά με βλέπετε;

Έλλη : Τι φωνάζεις βραδιάτικα. Σε ακούει όλη η γειτονιά.

Φρόσω : *(στη Βίβιαν)* Ναι με ακούτε; Η γιαγιά της Άννας είμαι, ελάτε μην περιμένετε κάτω. Στον δεύτερο είμαστε. Ελάτε σας περιμένουμε.

Ο Βασίλης κοιτάζει κάτω.

Βασίλης : *(με ενθουσιασμό)* Έρχεται. *(κλείνει το παράθυρο)*

Έλλη : Ήταν ανάγκη; Δεν έχουμε ετοιμαστεί για κόσμο.

Βασίλης : Έβαλες τα καινούρια καλύμματα και το καλό σου κολιέ, μια χαρά έτοιμοι είμαστε.

Ακούγεται το κουδούνι. Η Φρόσω ανοίγει την πόρτα και μπαίνει η Βίβιαν, είναι ντυμένη με πολύ γούστο, τα ρούχα της είναι ακριβά και με άποψη. Ο Βασίλης δείχνει γοητευμένος και η Έλλη επιφυλακτική. Η Βίβιαν χαμογελαστή και με αέρα.

Βίβιαν : Καλησπέρα σας.

Φρόσω : Περάστε.

Βίβιαν : Δεν ήταν ανάγκη, θα περίμενα.

Φρόσω : Κάτω; Τέτοια μέρα; Άλλωστε η Άννα μπορεί να αργήσει, τώρα μόλις πήγε να αλλάξει.

Βασίλης : *(κοιτάζει την Βίβιαν γοητευμένος)* Ευκαιρία να γνωριστούμε κιόλας. Βασίλης. *(δίνει το χέρι του για χειραψία)* Ο πατέρας της εορτάζουσας.

Βίβιαν : *(δίνοντας το χέρι της στον Βασίλη)* Χάρηκα. Να την χαίρεστε. *(απευθυνόμενη και στην Έλλη)*

Έλλη : Ευχαριστούμε.

Φρόσω : Ελάτε να καθίσετε.

Βίβιαν : Μην σας αναστατώνω.

Βασίλης : Χαρά μας να πιείτε ένα ποτήρι κρασί μαζί μας.

Έλλη : Μπορεί να μην πίνει κρασί Βασίλη.

Βίβιαν : Η αλήθεια είναι ότι αποφεύγω το αλκοόλ.

Φρόσω : Ελάτε τότε να τσιμπήσετε κάτι, θα φέρω ένα καθαρό πιάτο.

Έλλη : Μαμά σε παρακαλώ, μην γίνεσαι πιεστική.

Φρόσω : Τούρτα;

Έλλη : Μαμά!

Φρόσω : Μήπως αποφεύγετε τα γλυκά;

Η Έλλη αγριοκοιτάζει την Φρόσω.

Βασίλης : Μην στέκεστε όρθια.

Βίβιαν : Ευχαριστώ.

Η Βίβιαν πηγαίνει στο τραπέζι και κάθονται όλοι.

Επικρατεί αμηχανία.

Βασίλης : Χαιρόμαστε που σας γνωρίζουμε από κοντά.

Βίβιαν : Και εγώ, μου μιλάει συχνά η Άννα για σας και είναι σαν να σας γνωρίζω.

Έλλη : Σε εμάς, δεν λέει και πολλά για σας.

Φρόσω : *(έρχεται με έναν δίσκο με ένα πιατάκι γαλακτομπούρεκο και ένα ποτήρι νερό)* Το έφτιαξα σήμερα λόγω της ημέρας.

Έλλη : Μαμά μην φέρνεις σε δύσκολη θέση την καλεσμένη μας.

Φρόσω : Αν θέλετε δοκιμάζετε.

Βίβιαν : Και βέβαια θα δοκιμάσω. Η Άννα μου έχει πει ότι το γαλακτομπούρεκο είναι μία από τις σπεσιαλιτέ σας.

Η Βίβιαν παίρνει το πιατάκι με το γλυκό και η Φρόσω ακουμπάει το ποτήρι με το νερό στο τραπέζι.

Φρόσω : Να' ναι καλά το κορίτσι μου.

Η Βίβιαν κόβει ένα μικρό κομμάτι και δοκιμάζει.

Βίβιαν : Εξαιρετικό! Μπράβο σας!

Φρόσω : Ευχαριστώ.

Βίβιαν : *(αφήνει το πιατάκι με το υπόλοιπο γαλακτομπούρεκο στο τραπέζι)* Θα σας παρακαλούσα όλους να μιλάμε στον ενικό. Αν δεν σας πειράζει. Νιώθω πολύ οικεία μαζί σας.

Βασίλης : Ήθελα να στο πω και εγώ. Φίλη της Άννας μας είσαι, δεν χρειάζονται οι πληθυντικοί.

Η Έλλη τον αγριοκοιτάζει.

Βίβιαν : Συγγνώμη, αλλά επειδή έχω μια ευαισθησία στις μυρωδιές, μου μυρίζει από τη στιγμή που μπήκα τριαντάφυλλο.

Βασίλης : Θυμιάτισε το απόγευμα η πεθερά μου. Το λιβάνι μυρίζει. Σε ενοχλεί;

Βίβιαν : Όχι αντιθέτως, μου αρέσει πολύ.

Βασίλης : Στο σαλόνι μυρίζει πιο έντονα επειδή έχουμε το εικονοστάσι.

Βίβιαν : Εικονοστάσι; *(κοιτάζει τον χώρο και το εντοπίζει)*

Πετάγεται με ενθουσιασμό να δει από κοντά το εικονοστάσι.

Βίβιαν : *(με έκπληξη)* Μα είναι το σκίτσο της Άννας! Φοβερό! Το έχετε βάλει σε ξυλόγλυπτο πλαίσιο. *(βλέποντας το αναμμένο καντήλι)* Έχετε και καντήλι! Το ανάβετε κάθε μέρα;

Βασίλης : Δεν προλαβαίνουμε να αγοράζουμε ελαιόλαδο. Έχει τύχει να φάμε σαλάτα αλάδωτη, το καντήλι όμως δεν σβήνει ποτέ.

Έλλη : Μην υπερβάλεις Βασίλη!

Βίβιαν : Τι ωραίο θυμιατό!

Φρόσω : Είναι δώρο από μια φίλη μου, που είχε πάει στους Αγίους Τόπους, πέρυσι το Πάσχα.

Βίβιαν : Δεν έχω ξαναδεί κάτι τέτοιο. Όλη αυτή η εικαστική παρουσίαση του σκίτσου ...μου επιτρέπετε να το φωτογραφίσω;

Βγάζει από την τσάντα της μια φωτογραφική μηχανή.

Βίβιαν : Την έχω πάντα μαζί, με βοηθάει στα θέματά μου.

Την κοιτάζουν απορημένοι και κουνάνε και οι τρεις τα κεφάλια τους συμφωνώντας. Η Βίβιαν τραβάει διάφορες λήψεις παραληρώντας σχεδόν.

Η Φρόσω, ο Βασίλης και η Έλλη βλέπουν την Βίβιαν ενθουσιασμένη να τραβάει φωτογραφίες και κοιτάζονται μεταξύ τους μην μπορώντας να καταλάβουν.

Βίβιαν : Μα ποιος το σκέφτηκε; Μα τι λέω. Η Άννα σίγουρα.

Βασίλης : Η πεθερά μου.

Η Βίβιαν γυρίζει απότομα με έκπληξη και κοιτάζει την Φρόσω.

Βίβιαν : Αλήθεια; Φοβερή αισθητική! Το ταλέντο της Άννας οφείλεται και στο DNA της λοιπόν!

Έλλη : Υπερβολές.

Βίβιαν : Καθόλου. Το αναμμένο καντήλι και το θυμιατό προσδίδουν μια ιερότητα και μια μεταφυσική διάσταση. Στην επόμενη έκθεση θα χρησιμοποιήσω κάποια στοιχεία αυτής της προσέγγισης, αν δεν έχετε αντίρρηση κυρία Φρόσω.

Η Φρόσω κουνάει το κεφάλι της χαμογελώντας ευγενικά χωρίς να καταλαβαίνει.

Φρόσω : Όπως νομίζετε.

Βασίλης : *(στην Έλλη)* Είδες ταλέντο η κυρά Φρόσω;

Βίβιαν : *(στην Φρόσω)* Μα πώς το σκεφτήκατε;

Φρόσω : Τι να πω...όταν μου μίλησε η Άννα για το σκίτσο...

Βίβιαν : Μπράβο της.

Έλλη : Για τι πράγμα;

Βίβιαν : Που σας μίλησε για αυτό.

Φρόσω : Καμαρώνουμε για το κορίτσι μας.

Βίβιαν : Το βλέπω. Δεν θα έκαναν πολλοί αυτό που κάνατε εσείς.

Βασίλης : Σαμπάνια;

Έλλη : Τι λες;

Βασίλης : Θυμήθηκα ότι έχουμε ένα μπουκάλι από την Πρωτοχρονιά. Να το ανοίξω; Βίβιαν τι λες;

Βίβιαν : Με βάζεις σε πειρασμό Βασίλη. Εντάξει. Θα πιούμε όλοι όμως.

Βασίλης : Αυτή είσαι!

Ο Βασίλης φέρνει τη σαμπάνια μέσα από το σύνθετο.

Έλλη : Να φέρω τα ποτήρια της σαμπάνιας.

Βασίλης : Πλυν' τα πρώτα.

Η Έλλη τον αγριοκοιτάζει.

Φρόσω : Κάθε βδομάδα σαπουνίζω όλα τα ποτήρια και τα σερβίτσια στο σύνθετο.

Βασίλης : Εντάξει. Δεν το είπα για να σας προσβάλω μάνα και κόρη. Έχουμε κάτι αιώνες να τα χρησιμοποιήσουμε γι' αυτό.

Έλλη : Αν δεν ξέρεις να μην μιλάς.

Η Έλλη ακουμπάει τον ασημένιο δίσκο με τα ποτήρια στο τραπέζι. Ο Βασίλης ανοίγει τη σαμπάνια λίγο άγαρμπα γιατί δεν είναι συνηθισμένος. Σερβίρει στα ποτήρια.

Βίβιαν : Πολύχρονη και ευτυχισμένη λοιπόν. Να την χαιρόμαστε.

Φρόσω : Να είσαι καλά κορίτσι μου. Και εσύ ό,τι ποθείς. Ζωγράφος Βίβιαν;

Βίβιαν : Ναι ζωγράφος.

Φρόσω : Ήσουν καθηγήτρια της Άννας μας.

Βίβιαν : Για ένα εξάμηνο. Τότε που συνεργαζόμουν με τη σχολή.

Βασίλης : Και κρατάτε επαφή.

Βίβιαν : Ναι ταιριάζουμε σε πολλά. Η Άννα παρά το νεαρό της ηλικίας της είναι πολύ ώριμη.

Φρόσω : Ναι είναι. Μπράβο που κάνετε παρέα. Την βοηθάτε και με τα μαθήματα;

Βίβιαν : Αν μου το ζητήσει.

Φρόσω : Ακούς Έλλη μου; Η Βίβιαν βοηθάει την Άννα μας και στα μαθήματα. Να είσαι καλά!

Έλλη : Η Άννα δεν μας έχει πει κάτι τέτοιο. Αν χρειάζονται ιδιαίτερα τότε θα πρέπει να τα πληρώσουμε.

Βίβιαν : Μα όχι, όχι ούτε λόγος! Άλλωστε και ιδιαίτερα να της έκανα εννοείται ότι στο πλαίσιο της σχέσης μας θα το έκανα με μεγάλη χαρά.

Βασίλης : Α όλα κι όλα, έχει δίκιο η Έλλη, ό,τι είναι μην ντραπείς να μας πεις.

Βίβιαν : Τα αισθήματά μου για την Άννα είναι τόσο βαθιά που δεν τίθεται καν θέμα.

Φρόσω : Δεν μας έχει πει η Άννα. Είσαι ελεύθερη;

Βίβιαν : Ελεύθερη εννοείτε…Αν έχω παντρευτεί; *(γελάει)*

Έλλη : Μαμά μην γίνεσαι αδιάκριτη.

Φρόσω : Μα γιατί; Ρώτησα κάτι κακό;

Βίβιαν : Όχι, όχι αλλά νόμιζα ότι σας έχει μιλήσει η Άννα...βλέποντας και το δώρο μου να δεσπόζει στο σαλόνι του σπιτιού σας.

Βασίλης : Ποιο δώρο;

Βίβιαν : *(πλησιάζει το εικονοστάσι και το δείχνει)* Μα το σκίτσο φυσικά που η κυρία Φρόσω του έκανε αυτή την τόσο ευφάνταστη εικαστική παρουσίαση. Ομολογώ ότι δεν περίμενα να το αγκαλιάσετε με τόσο μεγάλη αποδοχή και θέρμη. Τώρα βλέπω πόσο τυχερή είναι η Άννα που έχει μια οικογένεια που την ενθαρρύνει και στηρίζει τις επιλογές της.

Φρόσω : Αυτό το σκίτσο δηλαδή, δεν το ζωγράφισε η Άννα;

Βίβιαν : Η Άννα; Είναι το πορτρέτο της Άννας που της έκανα δώρο για τα γενέθλιά της. Μαζί με την αγάπη που τρέφω για αυτήν.

Βασίλης : Όταν λες πορτρέτο... δηλαδή ζωγράφισες το…

Βίβιαν : Κάποιοι συμβολισμοί όπως θα είδατε και θα σας είπε η Άννα παραπέμπουν στη μικρογραφία του Ζαν λε Νουάρ, αλλά αυτό που κυριαρχεί στο έργο είναι η Άννα. Και όσο το κοιτάζω τόσο πιο πολύ σας

θαυμάζω κυρία Φρόσω γιατί με το εικονοστάσι σας αναδείξατε την ιερότητα της γυναικείας φύσης. Πραγματικά μεγαλειώδης σύλληψη!

Την κοιτάζουν όλοι παγωμένοι. Επικρατεί αμηχανία. Η Βίβιαν τους κοιτάζει χωρίς να καταλαβαίνει.

Βίβιαν : Συγγνώμη αλλά ...συμβαίνει κάτι; Σας βλέπω λίγο...η Άννα δεν σας μίλησε;

Βασίλης : Για ποιο πράγμα;

Βίβιαν : Για το δώρο μου και για τη σχέση μας βέβαια.

Φρόσω : Όταν λέτε σχέση, τι σχέση; Δεν καταλαβαίνω.

Βίβιαν : Με την Άννα αγαπιόμαστε. Και όταν είδα το σκίτσο χάρηκα που επιτέλους το μοιράστηκε μαζί σας ...*(κοιτάζοντάς τους καταλαβαίνει ότι δεν πρέπει να ξέρουν τίποτα), (διαπιστωτικά)* δεν σας έχει μιλήσει έτσι δεν είναι;... *(συνεχίζει να τους κοιτάζει στα μάτια και καταλαβαίνει ότι εξακολουθούν να μην καταλαβαίνουν)* Δεν ξέρετε τίποτα ούτε για το σκίτσο, ούτε για τη σχέση μας. Δεν σας έχει πει τίποτα.

Έλλη : *(νευριασμένη)* Άννα! Άννα! Έλα τώρα!

Άννα : Έλα μωρέ, τι έπαθες και φωνάζεις;

Βλέπει την Βίβιαν δίπλα στο εικονοστάσι και παγώνει.

Έλλη : Τι έπαθα; Όλοι πάθαμε. Τι είναι αυτά που μαθαίνουμε από τη Βίβιαν;

Άννα : Δεν καταλαβαίνω.

Έλλη : Σταμάτα να παριστάνεις τη χαζή.

Φρόσω : Άννα, το σκίτσο δεν το ζωγράφισες εσύ;

Άννα : Εεεε, όχι ακριβώς.

Βίβιαν : Τι όχι ακριβώς; Δεν καταλαβαίνω… γιατί δεν τους είπες ότι πρόκειται για το δώρο μου, μαζί με το φόρεμα που φοράς;

Βασίλης : Κι αυτό δώρο σου;

Έλλη : Ναι. Για την αγαπημένη της. Πανίβλακα. Μάζεψε τα σάλια σου τώρα.

Βασίλης : Και εσύ έξυπνη; Καλή μάνα είσαι, τίποτα δεν πήρες χαμπάρι. Και ήσουν και σίγουρη ότι στα λέει όλα.

Έλλη : Κάτι υποψιαζόμουν.

Βασίλης : Θα πρεπε να ξέρεις και όχι να έχουμε εικονοστάσι με το … της Άννας τέλος πάντων.

Έλλη : Που έβλεπες και άντε μην πω... σαν δεν ντρέπεσαι.

Βασίλης : Εγώ να ντρέπομαι; Εγώ ήξερα τι έβλεπα. Αυτό που δεν ήξερα, ήταν ότι πρόκειται για το πορτρέτο της κόρης μας. Με μπουχτίσατε τόσο καιρό με μπούρδες για ιερές πληγές και παπάρες.

Έλλη : *(στην Άννα)* Εσύ δεν μιλάς; Εσύ ευθύνεσαι για αυτή την κατάσταση.

Άννα : Τι να πω;

Βασίλης : Τι να πει λέει. Εδώ έχει έρθει ο κόσμος ανάποδα εξαιτίας σου.

Έλλη : *(στην Άννα)* Πώς το έκανες αυτό; Μας κορόιδεψες όλους. Και η γιαγιά σου είναι μεγάλη γυναίκα. Τίποτα δεν σε νοιάζει πια; Πόση αναισθησία; Δεν είσαι μικρή, μεγάλωσες πρέπει να αναλάβεις τις ευθύνες σου επιτέλους!

Άννα : Σοβαρά; Ποιες ευθύνες μου να αναλάβω, όταν όλοι είστε από πάνω μου και με πνίγετε. Όλη μαζί η ευλογημένη οικογένεια. Το δωμάτιό μου κέντρο διερχομένων. Η ιδιωτικότητα εδώ μέσα είναι λέξη άγνωστη. Θέλω να φύγω να σπουδάσω στο εξωτερικό, μια ευκαιρία να μείνω μόνη μου και θέλετε να πάω σε συγγενείς να με μαντρώσουν για να μην χάσετε τον έλεγχο. Ξέρεις ποιες ευθύνες θέλετε να αναλάβω; Αυτές που μου φορτώνετε. Γι' αυτό σταματήστε πια το παραμύθιασμα και παρατήστε με.

Η Φρόσω έχει καθίσει σε μια από τις καρέκλες στο τραπέζι και κρατά το κεφάλι της και με τα δύο χέρια.

Φρόσω : *(μουρμουρίζει)* Αννιώ μου, Αννιώ μου! Αδικήθηκες, κακόπεσες και έφυγες νωρίς από κοντά μας. Ο Θεός σε ήθελε δίπλα Του μαζί με τους αγγέλους Του. Αν σου δινόταν η ευκαιρία θα γινόσουν ευτυχισμένη, μεγάλη και τρανή. Σε σένα άξιζε, σε σένα!

Βασίλης : *(πιάνει το κεφάλι του)* Θα τρελαθώ τελείως με αυτά που ακούω. Ρε τι γίνεται; Υπάρχει καμία κρυφή κάμερα και μας κάνουν φάρσα; Σε ποιον να το πω και ποιος να με πιστέψει. Η κόρη μου λεσβία και το αυτό της, που το ζωγράφισε η ερωμένη της, το έχουμε σε εικονοστάσι και το λιβανίζουμε.

Η Φρόσω συνεχίζει να σιγομουρμουρίζει ακατάληπτα.

Φρόσω : Αννιώ μου τι ωραίες οι ζωγραφιές σου! Εκείνες, στις πέτρες από το ποτάμι που έκρυβες στο μεταλλικό κουτί κάτω από το κρεβάτι. Αλλά και αυτές με το κάρβουνο που ζωγράφιζες στα τσουβάλια στην αποθήκη. Στην δασκάλα μας έπρεπε να τις δείξεις. Εκείνη ήταν μορφωμένη και καλή. Θα καταλάβαινε. Μπορεί να έβρισκε τρόπο να σπουδάσεις. Και να φύγεις, να φύγεις, να γλιτώσεις. Αχ Αννιώ μου!

Έλλη : *(ψελλίζει)* Λεσβία... *(κουνάει το κεφάλι, σαν να μην μπορεί να το πιστέψει)* δεν μπορεί-

Άννα : Γιατί δεν μπορεί; Πέφτεις από τα σύννεφα ε; Ε ναι λοιπόν μου αρέσει να κάνω έρωτα με γυναίκες και το ευχαριστιέμαι. Ούτε μπορείς να φανταστείς με πόσους διαφορετικούς τρόπους γαμιόμαστε. Και όταν ερχόμαστε σε οργασμό, βογκάμε, ουρλιάζουμε, βγάζουμε κραυγές που δεν έχεις ακούσει ποτέ σου. Όπως των άγριων ζώων. Και όλος ο κόσμος είναι δικός μας, χωρίς όρια και κανόνες. Σαν σε όνειρο. Μόνο που είναι αλήθεια. Είναι η ζωή μου, είτε σας αρέσει είτε όχι.

Πετάγεται η Φρόσω από την καρέκλα φωνάζοντας.

Φρόσω : Βλασφημία! Βλασφημία!

Πηγαίνει στο εικονοστάσι αρπάζει την εικόνα την πετάει κάτω ξανά και ξανά για να σπάσει το γυαλί.

Άννα : *(έντρομη)* Γιαγιά, γιαγιά.

Την Έλλη την πιάνει πάλι βήχας και δεν μπορεί να πάρει ανάσα.

Έλλη : Να ανασάνω, να ανασάνω. Δεν αντέχω.

Σηκώνεται και πηγαίνει στο παράθυρο. Το ανοίγει και βγάζει το κεφάλι της έξω παλεύοντας να αναπνεύσει.

Ο Βασίλης πάει να σταματήσει τη Φρόσω η οποία είναι μαινόμενη.

Βασίλης : Ηρέμησε, θα κοπείς.

Πλησιάζει η Άννα να ηρεμήσει τη γιαγιά της. Ο Βασίλης τη σταματάει.

Βασίλης : Αρκετά έκανες.

Η Άννα κάνει πίσω.

Η Φρόσω σπρώχνει τον Βασίλη, λέει το Πάτερ ημών ξανά και ξανά απομακρύνει τα γυαλιά από την εικόνα και πιάνει το σκίτσο στα χέρια της. Είναι έτοιμη να το σκίσει.

Η Βίβιαν αρπάζει το σκίτσο από τα χέρια της Φρόσως.

Βίβιαν : Όχι! Είναι δικό μου.

Το κοιτάζει και με αργές κινήσεις παίρνει από το τραπέζι τον αναπτήρα τον ανάβει και του βάζει φωτιά. Αφού το κρατάει για λίγο το ακουμπάει φλεγόμενο στον ασημένιο δίσκο που βρίσκεται μπροστά της στο τραπέζι.

Η Άννα πετάγεται και τρέχει να το σώσει.

Βίβιαν : *(κοιτάζοντας σαν υπνωτισμένη το φλεγόμενο σκίτσο)* Άστο. Ανήκει στις φλόγες. Αυτή είναι η ομορφιά του. Η στιγμή που παραδίνεται μέσα τους. Κι αυτή είναι και η δικαίωσή του.

Η Φρόσω κοιτάζει το φλεγόμενο σκίτσο και μουρμουρίζει ξανά και ξανά το "Ιησούς Χριστός νικάει και όλα τα κακά σκορπάει" κάνοντας τον σταυρό της.

Η Βίβιαν παίρνει τη φωτογραφική της μηχανή και δακρυσμένη τραβάει φωτογραφία το φλεγόμενο σκίτσο.

Τέλος